

ΤΑΞΙΔΙ

Ἦναι ἀπίστευτο ἢ λίσσαρη μέρα· κ' ἐγὼ κ' ἢ Ἀννούλα,
Λίγοι παλαιοὶ σύντροφοί μου καὶ κάποιες κοπέλλες μαζί,
Μπήκαμε μέσα σὲ μιὰ γαλανή, μεθυσμένη, βαρκούλα,
Μπήκαμε μέσα καὶ πᾶμε μακρὰ στῆς χαρᾶς τὸ νησί.

Οὔτ' ἓνα σύννεφο κι' οὔτ' ἓνας μαῦρος καπνὸς στὸν ἀέρα,
Πλάϊ μας στήθη ἐρωτιάρικα κι' ἄσπροι χιονάτοι λαιμοί,
Φῶς στὰ μαλλιά, τὰ ξανθιά, φῶς στὸ πέλαγο, φῶς πέρα ὡς πέρα.
Μὰ ποιὸς ἐπῆγε ποτέ του μακρὰ στῆς χαρᾶς τὸ νησί ;

Ἦναι τί με νοιάζει ἂν θὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ. Τί με νοιάζει ! Γελάει
Ἦναι ἢ γλυκεῖα συντροφιά μου, γελάει ἢ θλιμένη ζωή
Στ' ἄπειρο μέσα κλυᾶμε κ' ἢ Ἀννούλα τραλλὰ τραγουδάει :
Ἦναι καὶ νᾶνε μακρὰ θὰ φανῆ τῆς χαρᾶς τὸ νησί.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

Σὲ ἄδεια κάμαρα μικρή, τέσσαρες τοῖχοι μόνοι,
καὶ σκεπασμένοι μὲ ὀλοπράσινα πανιά,
καίει ἓνας πολυέλαιος ὡραῖος καὶ κορόνει·
καὶ μὲς στὴν φλόγα του τὴν καθεμιά πυρόνει
μιὰ λάγνη πάθησις, μιὰ λάγνη ὀρμή.

Μὲς στὴν μικρὴ τὴν κάμαρα, ποῦ λάμπει ἀναμμένη
ἀπὸ τοῦ πολυελαίου τὴν δυνατὴ φωτιά,
διόλου συνειθισμένο φῶς δὲν εἶν' αὐτὸ ποῦ βγαίνει.
Γι' ἄτολμα σώματα δὲν εἶναι καμωμένη
αὐτῆς τῆς ζέστης ἢ ἡδονῆ.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ